

Bruxelles, 18 iunie 2026
(OR. en)

10802/26
ADD 1

COPEN 236
CT 82
DROIPEN 114
JAI 849

NOTĂ DE ÎNSOȚIRE

Sursă:	Secretara Generală a Comisiei Europene, sub semnătura dnei Martine DEPREZ, Directoare
Data primirii:	17 iunie 2026
Destinatar:	Dna Thérèse BLANCHET, Secretară Generală a Consiliului Uniunii Europene
Nr. doc. Csie:	COM(2026) 277 annex
Subiect:	ANEXĂ RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU privind evaluarea Directivei (UE) 2018/1673 privind combaterea prin măsuri de drept penal a spălării banilor

În anexă, se pune la dispoziția delegațiilor documentul COM(2026) 277 annex.

Anexă: COM(2026) 277 annex

COMISIA
EUROPEANĂ

Bruxelles, 17.6.2026
COM(2026) 277 final

ANNEX

ANEXĂ

**RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU
privind evaluarea Directivei (UE) 2018/1673 privind combaterea prin măsuri de drept
penal a spălării banilor**

{SWD(2026) 148 final}

RAPORT AL COMISIEI CĂTRE PARLAMENTUL EUROPEAN ȘI CONSILIU

de evaluare a măsurii în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma Directivei (UE) 2018/1673 a Parlamentului European și a Consiliului din 23 octombrie 2018 privind combaterea prin măsuri de drept penal a spălării banilor

1 INTRODUCERE

Directiva 2018/1673 privind combaterea prin măsuri de drept penal a spălării banilor (denumită în continuare „directiva”) a intrat în vigoare la 2 decembrie 2018. Cele 25 de state membre ale UE¹ care au obligații în temeiul directivei (și anume toate, cu excepția Danemarcei și a Irlandei) trebuiau să asigure intrarea în vigoare a actelor cu putere de lege și a actelor administrative necesare pentru a se conforma acestei directive până la 3 decembrie 2020.

În conformitate cu articolul 14 alineatul (1) din directivă, prezentul raport evaluează gradul în care statele membre au luat măsurile necesare pentru a se conforma directivei. Prezentul raport este transmis ca anexă la raportul întocmit în temeiul articolului 14 alineatul (2) din directivă, care evaluează valoarea adăugată a directivei.

Această analiză se bazează pe informațiile furnizate de statele membre Comisiei Europene până la 20 octombrie 2025, precum și pe un studiu extern.

Directiva stabilește definiții comune ale infracțiunilor și sancțiunilor în statele membre ale UE în vederea combaterii spălării banilor, pentru a facilita cooperarea polițienească și judiciară și pentru a împiedica infractorii să exploateze sistemele naționale mai puțin stricte. Întrucât spălarea produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni constituie un factor esențial care facilitează criminalitatea organizată, directiva contribuie la slăbirea bazei financiare a rețelilor infracționale și sprijină eforturile de dezmembrare a acestora. Aceasta impune statelor membre să incrimineze, atunci când este săvârșită cu intenție, transformarea sau transferul de bunuri despre care se știe că provin dintr-o activitate infracțională, ascunderea sau disimularea adevăratei naturi, origini, situații, circulații a bunurilor ori a adevăratului proprietar al acestora, precum și dobândirea, posesia sau utilizarea de astfel de bunuri. Directiva permite, de asemenea, statelor membre să extindă infracțiunea de spălare a banilor asupra cazurilor în care autorul „a suspectat sau ar fi trebuit să știe” că bunurile provin dintr-o activitate infracțională. Directiva obligă statele membre să introducă circumstanțe agravante (de exemplu, implicarea unei organizații criminale sau spălarea banilor prin activități profesionale) și impune ca pedepsele să fie eficace, proporționale și cu efect de descurajare, inclusiv o pedeapsă cu închisoarea cu o durată maximă de cel puțin patru ani și, după caz, măsuri privind răspunderea persoanelor juridice. Directiva conține norme privind competența și obligația de a indisponibiliza și confisca produsele și instrumentele provenite din săvârșirea de infracțiuni și obligă statele membre să se asigure că există instrumente eficiente de investigare pentru anchetarea spălării banilor.

Raportul indică faptul că statele membre au depus eforturi considerabile pentru a asigura alinierea legislațiilor naționale la dispozițiile directivei, cu unele inconsecvențe și lacune în cazul unui număr limitat de state membre.

¹ Atunci când prezentul raport se referă la „25 de state membre” sau la orice alt număr de state membre, prin aceasta se înțelege că respectivele state membre sunt state membre obligate în temeiul directivei.

Pe lângă analiza furnizată de prezentul raport pe baza informațiilor puse la dispoziția Comisiei până în prezent, pot exista provocări suplimentare în ceea ce privește transpunerea și alte dispoziții care nu au fost raportate Comisiei sau evoluții legislative și nelegislative care afectează transpunerea. Prin urmare, prezentul raport nu ar trebui să împiedice Comisia să evalueze în continuare transpunerea și punerea în aplicare a directivei în statele membre.

2 CONFORMITATEA TRANSPUNERII DIRECTIVEI, DISPOZIȚIE CU DISPOZIȚIE

Acest capitol analizează transpunerea directivei de către statele membre în legislația națională, evaluând, articol cu articol, caracterul complet și conformitatea actelor cu putere de lege și a actelor administrative naționale cu cerințele directivei.

Articolul 2 – Definiții (inclusiv infracțiunile premisă)

Articolul 2 conține trei definiții. **Articolul 2 alineatul (1)** definește „**activitatea infracțională**” ca fiind toate infracțiunile pasibile de o pedeapsă cu închisoarea a cărei limită superioară este de cel puțin un an sau, în cazul în care nu este prevăzută o pedeapsă maximă, toate infracțiunile pasibile de o pedeapsă cu închisoarea a cărei limită inferioară este de cel puțin șase luni. Infracțiunile care constituie activități infracționale sunt considerate infracțiuni premisă pentru spălarea banilor, ceea ce înseamnă că statele membre trebuie să incrimineze, ca măsură minimă, spălarea bunurilor proveniți din aceste infracțiuni.

În plus, indiferent de pragurile pedepselor, statele membre au, în orice caz, obligația de a include o serie de infracțiuni în fiecare dintre cele 22 de categorii enumerate la articolul 2 alineatul (1), inclusiv infracțiunile armonizate la nivelul UE².

Marea majoritate a statelor membre care au obligații în temeiul directivei au mers mai departe, adoptând o așa-numită „abordare care include toate infracțiunile”, potrivit căreia orice infracțiune poate constitui o infracțiune premisă pentru spălarea banilor. Cinci state membre (**Franța, Țările de Jos, Luxemburg, Portugalia și Austria**) desemnează categorii specifice de infracțiuni care pot constitui infracțiuni premisă pentru spălarea banilor.

Toate statele membre au transpus în mod corect definiția activității infracționale, astfel cum este prevăzută la articolul 2 alineatul (1).

Articolul 2 alineatul (2) prevede o definiție largă a „**bunurilor**” care pot constitui obiectul unei infracțiuni de spălare a banilor. În acest sens, bunurile sunt definite ca active de orice fel, corporale sau necorporale, mobile sau imobile, tangibile sau intangibile, precum și documentele juridice sau instrumentele sub orice formă, inclusiv cele electronice sau digitale, care atestă dreptul de proprietate sau interese în astfel de active. Deși statele membre nu au transpus în mod specific termenul „bunuri” în legislația lor privind spălarea banilor, ele prevăd adesea definiții în alte texte juridice, care sunt utilizate și pentru definirea obiectului spălării banilor, asigurând conformitatea cu această dispoziție.

Deși 23 de state membre au transpus definiția bunurilor astfel cum este prevăzută la articolul 2 alineatul (2), se pare că legislația din **Germania și Austria** nu consideră economiile de cheltuieli (cum ar fi impozitele neplătite ca urmare a săvârșirii unei infracțiuni fiscale) drept

² A se vedea considerentul 5.

bunuri care pot face obiectul spălării banilor. În esență, articolul 165 alineatul (6) din Codul penal austriac exclude din domeniul de aplicare al spălării banilor simplele economii, precum pierderile nerealizate, renunțarea la creanțe sau cheltuielile și taxele evitate. Acest lucru împiedică autoritățile austriece să aplice infracțiunea respectivă în cazul sumelor economisite în mod ilegal prin neplata impozitelor și spălate ulterior. În versiunea anterioară a articolului 261 alineatul (5) din Codul penal german, economiile de cheltuieli rezultate din evaziunea fiscală erau incluse în mod explicit în domeniul de aplicare al spălării banilor. În urma unei reforme din anul 2021, acest alineat a fost eliminat, excluzând astfel aceste economii de cheltuieli din domeniul de aplicare al infracțiunii. Prin urmare, ambele jurisdicții par să considere că numai bunurile care reprezintă o creștere pozitivă a activelor unei persoane, de exemplu sumele obținute prin intermediul unei infracțiuni de trafic de droguri sau al unei reduceri fiscale, pot face obiectul unei infracțiuni de spălare a banilor. Cu toate acestea, definiția largă a bunurilor din directivă include toate tipurile de bunuri, inclusiv economiile de cheltuieli, chiar dacă acestea nu sunt menționate în mod explicit.

Articolul 2 alineatul (3) definește „**persoana juridică**” ca fiind orice entitate care are personalitate juridică în temeiul dreptului aplicabil, cu excepția statelor sau a organismelor publice care își exercită prerogativele de putere publică și a organizațiilor publice internaționale. La fel ca în cazul termenului „bunuri”, multe state membre definesc termenul „persoană juridică” în alte acte legislative, care se aplică, de asemenea, în scopul infracțiunilor de spălare a banilor. Acest lucru este în conformitate cu directiva.

Articolul 3 – Infracțiunile de spălare a banilor

Articolul 3 alineatul (1) impune statelor membre să incrimineze (a) transformarea sau transferul de bunuri, (b) ascunderea sau disimularea diferitelor caracteristici ale bunurilor și (c) dobândirea, posesia sau utilizarea de bunuri, în măsura în care autorul unor astfel de acte știe că bunurile respective provin dintr-o activitate infracțională.

Statele membre au transpus această dispoziție în mod diferit. Șapte state membre (**Bulgaria, Republica Cehă, Grecia, Finlanda, Ungaria, Polonia și România**) au transpus elementul intențional în mod indirect, bazându-se pe principii generale de drept penal, potrivit cărora o infracțiune este caracterizată numai dacă este prezent elementul intențional. Celelalte state membre au inclus în mod explicit elementul intențional în dispozițiile naționale care incriminează spălarea banilor.

Articolul 3 alineatul (2) oferă statelor membre opțiunea de a incrimina în continuare spălarea banilor atunci când autorul infracțiunii nu a știut, dar a suspectat sau ar fi trebuit să știe că bunurile provin dintr-o activitate infracțională (spălarea banilor din neglijență). **15 state membre**³ au utilizat această opțiune, incriminând spălarea banilor din neglijență.

Având în vedere că sistemele complexe de spălare a banilor îngreunează dovedirea infracțiunii premisă, directiva urmărește, de asemenea, eliminarea obstacolelor practice și juridice din calea urmăririi penale a spălării banilor ca infracțiune de sine stătătoare. În acest scop, directiva obligă statele membre să permită urmărirea penală și condamnarea pentru **spălarea banilor fără a impune o condamnare pentru infracțiunea premisă [articolul 3 alineatul (3) litera (a)] și fără a impune autorităților să dovedească toate elementele infracțiunii premisă** (care pot include identitatea autorului activității infracționale din care provin bunurile) [**articolul 3**

³ Belgia, Cipru, Republica Cehă, Germania, Spania, Finlanda, Croația, Ungaria, Letonia, Malta, Țările de Jos, Polonia, Suedia, Slovenia și Slovacia.

alineatul (3) litera (b)]. Aceasta este denumită în continuare „spălarea banilor ca infracțiune de sine stătătoare”.

Șaisprezece state membre⁴ nu au transpus dispoziția în mod explicit, ci **printr-o „transpunere implicită”**, adică nementionând în mod expres în legislația lor națională privind spălarea banilor că trebuie îndeplinite condiții precum o condamnare prealabilă sau simultană pentru infracțiunea premisă ori stabilirea tuturor faptelor și a circumstanțelor aferente acesteia.

Comisia observă că **pragul pentru dovedirea originii ilicite a bunurilor în instanță diferă considerabil între statele membre.**

În **paisprezece state membre**⁵, nu este necesar să se specifice tipul de infracțiune premisă atunci când se dovedește originea ilicită a bunurilor. Mai degrabă, este suficient să se stabilească faptul că bunurile spălate provin dintr-o activitate infracțională care a fost săvârșită, ceea ce facilitează în mod semnificativ urmărirea penală a spălării banilor.

Cu toate acestea, instanțele din mai multe state membre impun în continuare standarde ridicate pentru dovedirea existenței unei infracțiuni premisă. **Zece state membre**⁶ solicită în continuare autorităților să identifice categoria de infracțiuni din care face parte infracțiunea premisă (de exemplu, traficul de droguri, traficul de persoane, fraudă etc.). Dintre acestea, două **state membre (Bulgaria și Polonia)** impun o exigență deosebit de ridicată în ceea ce privește probele pentru infracțiunea premisă. **Bulgaria**⁷ solicită în continuare dovedirea tipului de infracțiune, precum și a momentului și a locului săvârșirii acesteia. În **Polonia**, jurisprudența⁸ impune stabilirea faptului că anumite bunuri provin dintr-o infracțiune premisă specifică într-un mod suficient de precis.

Astfel cum se indică și în raportul de evaluare, **formularea directivei este foarte largă, permițând o astfel de transpunere.** Directiva prevede că o condamnare pentru infracțiunea de spălare a banilor este posibilă „fără a fi necesar să se stabilească toate elementele de fapt sau toate circumstanțele legate de” infracțiunea premisă, însă o astfel de formulare înseamnă că legislația poate impune în continuare autorităților să dovedească toate elementele infracțiunii premisă, cu excepția unuia singur.

Ținând seama de această marjă largă pe care directiva o acordă statelor membre, în ceea ce privește **articolul 3 alineatul (3) literele (a) și (b)** nu a fost identificat niciun caz de neconformitate.

Toate statele membre au transpus în mod conform dispoziția potrivit căreia **infracțiunile de spălare a banilor includ bunurile provenite din fapte săvârșite într-un alt stat membru sau într-o țară terță**, în cazul în care faptele ar fi constituit o infracțiune premisă dacă ar fi avut loc pe plan intern [**articolul 3 alineatul (3) litera (c)**].

Din motive de proporționalitate, **articolul 3 alineatul (4)** oferă statelor membre opțiunea de a restrânge domeniul de aplicare al cazurilor transfrontaliere în care spălarea banilor este posibilă

⁴ Belgia, Bulgaria, Republica Cehă, Estonia, Finlanda, Franța, Croația, Ungaria, Italia, Țările de Jos, Polonia, Portugalia, România, Suedia, Slovenia și Slovacia.

⁵ Austria, Belgia, Spania, Franța, Italia, Luxemburg, Letonia, Lituania, Malta, Țările de Jos, România, Suedia, Slovacia și Slovenia.

⁶ Bulgaria, Croația, Cipru, Republica Cehă, Germania, Estonia, Grecia, Ungaria, Polonia și Portugalia.

⁷ Articolul 253 din Codul penal bulgar.

⁸ Hotărârea Curții Supreme privind articolul 299 alineatul (1) din Codul penal.

de pedeapsă, și anume atunci când infracțiunea premisă a avut loc în țări în care un astfel de comportament nu este incriminat (cerința „dublei incriminări”). Cu toate acestea, pentru anumite categorii de infracțiuni grave, o astfel de posibilitate de a restrânge domeniul de aplicare transfrontalier nu este disponibilă. În cazurile de participare la un grup infracțional organizat, terorism, trafic de persoane, introducerea ilegală de migranți, exploatare sexuală, trafic de droguri și corupție, săvârșite într-un alt stat membru sau într-o țară terță, trebuie să fie totuși posibilă urmărirea penală a unei persoane pentru infracțiunea de spălare a banilor, chiar dacă faptele care au generat câștigurile în cauză nu constituie o infracțiune în statul respectiv.

Opt state membre⁹ au utilizat opțiunea de a impune cerința „dublei incriminări”. Cu toate acestea, **Luxemburgul**¹⁰ impune dubla incriminare pentru unele dintre infracțiunile pentru care un astfel de principiu nu ar trebui să se aplice, și anume participarea la o organizație criminală și racketul. .

În cele din urmă, statele membre trebuie să se asigure că faptele incriminate ca spălare a banilor la articolul 3 alineatul (1) litera (a) și litera (b) sunt pasibile de pedeapsă în caz de „**autospălare a banilor**” [articolul 3 alineatul (5)], și anume în cazul în care persoana care a comis sau a fost implicată în săvârșirea infracțiunii premisă spală produsele proprii infracțiuni.

Statele membre au transpus această dispoziție în legislația lor națională **în mod explicit sau implicit**, prin faptul că nu impun condiția ca autorul infracțiunii premisă să fie distinct de autorul infracțiunii de spălare a banilor. Unele state membre au inclus în legislația lor națională **excepții care nu afectează conformitatea**; de exemplu, Germania impune ca activele ilegale să fie introduse în circuitul economic într-un fel sau altul, **iar Italia și Estonia** exclud din domeniul de aplicare utilizarea în scop personal. Prin urmare, nu a fost identificat niciun caz de neconformitate.

Articolul 4 – Complicitatea, instigarea și tentativa

Articolul 4 prevede că **infracțiunile accesorii, și anume complicitatea, instigarea** la săvârșirea unei infracțiuni de spălare a banilor și **tentativa** de a săvârși o infracțiune de spălare a banilor, trebuie să fie pedepsite ca infracțiuni.

Toate cele 25 de state membre au transpus corect articolul 4.

Articolul 5 – Pedepse aplicabile persoanelor fizice

Articolul 5 prevede că infracțiunile de spălare a banilor și infracțiunile accesorii **se pedepsesc cu sancțiuni penale eficace, proporționale și cu efect de descurajare**, precizând că infracțiunile de spălare a banilor trebuie să fie pedepsite cu închisoare cu o durată maximă de cel puțin patru ani.

În această privință, Comisia observă că Suedia¹¹ a stabilit în legislația sa o durată maximă de doi ani, în timp ce **Grecia**¹² pare să nu fi respectat pragul de patru ani în cazul în care infracțiunea premisă este un delict, ceea ce, în practică, înseamnă că sancțiunea pentru spălarea

⁹ Austria, Germania, Estonia, Grecia, Finlanda, Ungaria, Luxemburg și Portugalia.

¹⁰ Articolul 506-3 alineatul (2) din Codul penal, coroborat cu articolul 5-1 din Codul de procedură penală.

¹¹ *Lag (2014:307) om straff för penningtvättsbrott*, 3 §.

¹² Articolul 39 alineatul (1) litera (d), Legea 4557/2018.

banilor nu este suficient de ridicată pentru o gamă largă de infracțiuni premisă prevăzute în directivă.

Articolul 6 – Circumstanțe agravante

Articolul 6 alineatul (1) stabilește două circumstanțe agravante obligatorii: atunci când spălarea banilor este **săvârșită în cadrul unei organizații criminale sau în cursul activităților profesionale ale unei „entități obligate”**, și anume o entitate care face obiectul unor obligații specifice de raportare și de verificare a clienților în temeiul legislației UE privind combaterea spălării banilor¹³.

În această privință, trebuie remarcat faptul că **Lituania, Polonia și Slovenia** nu au introdus în legislația lor circumstanța agravantă a spălării banilor săvârșite de o entitate obligată; **Cipru**¹⁴ nu prevede circumstanțe agravante pentru complicitate, instigare și tentativă de a comite infracțiunea de spălare a banilor; **Grecia**¹⁵ nu poate aplica circumstanțe agravante în cazul în care infracțiunea premisă este un delict, ceea ce, în practică, exclude o gamă largă de infracțiuni premisă prevăzute în directivă.

Articolul 6 alineatul (2) oferă statelor membre posibilitatea de a introduce două circumstanțe agravante suplimentare, **(a)** atunci când bunurile spălate au o valoare considerabilă sau **(b)** atunci când bunurile spălate provin dintr-o serie de infracțiuni specifice¹⁶. **Opțiunea (a) a fost transpusă de 14 state membre**¹⁷, iar **opțiunea (b) de patru state membre**¹⁸.

Toate statele membre care au utilizat aceste opțiuni le-au transpus în conformitate cu directiva.

Articolul 7 – Răspunderea persoanelor juridice

În conformitate cu directiva, trebuie să fie posibilă tragerea la răspundere a persoanelor juridice pentru infracțiuni de spălare a banilor, inclusiv pentru autospălarea banilor. Aceasta include acțiunile oricărei persoane care acționează fie individual, fie ca membru al unui organ al persoanei juridice și care deține o poziție de conducere în cadrul entității respective [**articolul 7 alineatul (1)**]. Statele membre trebuie, de asemenea, să se asigure că se poate angaja răspunderea persoanelor juridice în cazul în care lipsa supravegherii sau a controlului a făcut posibilă săvârșirea infracțiunii [**articolul 7 alineatul (2)**]. Cu toate acestea, răspunderea persoanelor juridice nu ar trebui să excludă posibilitatea de a iniția proceduri penale împotriva persoanelor fizice implicate în calitate de autori ai infracțiunilor [**articolul 7 alineatul (3)**].

În ceea ce privește răspunderea persoanelor juridice, Franța nu a introdus în legislația sa posibilitatea de a angaja răspunderea persoanelor juridice atunci când infracțiunile de spălare a

¹³ A se vedea în special articolul 2 alineatul (1) din Directiva (UE) 2015/849 a Parlamentului European și a Consiliului din 20 mai 2015 privind prevenirea utilizării sistemului financiar în scopul spălării banilor sau finanțării terorismului, *JO L 141, 5.6.2015, p. 73, cea mai recentă versiune consolidată disponibilă la adresa: [EUR-Lex - 02015L0849-20241230 - RO - EUR-Lex](#).*

¹⁴ Partea I articolul 4 alineatul (4). Legea 188 (I)/2007.

¹⁵ Articolul 39 alineatul (1) litera (d), Legea 4557/2018.

¹⁶ Participarea la un grup infracțional organizat sau racketul, terorismul, traficul de persoane și introducerea ilegală de migranți, exploatarea sexuală, traficul ilicit de stupefiante și corupția.

¹⁷ Austria, Bulgaria, Cipru, Republica Cehă, Estonia, Grecia, Finlanda, Croația, Ungaria, Letonia, Polonia, Suedia, Slovenia și Slovacia.

¹⁸ Grecia, Spania, Finlanda și Croația.

banilor au fost posibile din cauza lipsei de supraveghere sau de control din partea unei persoane care deține o funcție de conducere în cadrul entității respective.

Articolul 8 – Sancțiuni aplicabile persoanelor juridice

Articolul 8 impune statelor membre să se asigure că o persoană juridică căreia i s-a angajat răspunderea în temeiul articolului 7 **este pasibilă de pedepse eficace, proporționale și cu efect de descurajare, care includ, în orice caz, amenzi penale sau nepenale**. Toate statele membre au transpus această dispoziție într-o manieră conformă.

În plus, **articolul 8 enumeră opțiuni de sancțiuni suplimentare**, de la excluderea persoanei juridice de la dreptul de a beneficia de prestații sau ajutoare de stat până la excluderea de la accesul la fonduri publice, interdicția de a desfășura activități comerciale, plasarea sub control judiciar, închiderea unităților care au servit la săvârșirea infracțiunii și chiar posibilitatea pronunțării unei hotărâri de dizolvare judiciară (și anume lichidare). **19 state membre¹⁹ au utilizat una sau mai multe dintre aceste opțiuni. Șase state membre nu au utilizat niciuna dintre opțiuni.**

Toate statele membre care au utilizat aceste opțiuni le-au transpus în conformitate cu directiva.

Articolul 9 – Confiscarea

Articolul 9 impune statelor membre să se asigure, după caz, că **autoritățile naționale competente indisponibilizează sau confiscă** produsele provenite din săvârșirea infracțiunilor de spălare a banilor menționate în prezenta directivă și instrumentele folosite sau care sunt destinate a fi folosite pentru săvârșirea acestor infracțiuni sau care contribuie la săvârșirea acestora, în conformitate cu Directiva 2014/42/UE privind confiscarea²⁰.

Toate cele 25 de state membre au transpus articolul 9 în conformitate cu directiva.

Articolul 10 – Competența

Articolul 10 alineatul (1) impune unui stat membru să stabilească propria sa **competență** în ceea ce privește infracțiunile de spălare a banilor atunci când infracțiunea este săvârșită pe teritoriul său [**articolul 10 alineatul (1) litera (a)**] sau atunci când autorul infracțiunii este un resortisant al său [**articolul 10 alineatul (1) litera (b)**]. Toate **statele membre** au transpus această dispoziție în conformitate cu directiva.

În ceea ce privește **articolul 10 alineatul (1) litera (b)**, ar trebui remarcat faptul că, în special în cazul în care autorul infracțiunii este resortisant al statului membru, dispoziția a fost transpusă în mod divergent, în special în ceea ce privește cerința **dublei incriminări**²¹.

¹⁹ Belgia, Cipru, Republica Cehă, Germania, Grecia, Spania, Franța, Croația, Ungaria, Italia, Lituania, Luxemburg, Letonia, Malta, Polonia, Portugalia, România, Slovenia și Slovacia.

²⁰ A se vedea considerentul 16 din Directiva privind combaterea prin măsuri de drept penal a spălării banilor: „[...] Statele membre ar trebui să asigure, ca o cerință minimă, indisponibilizarea și confiscarea instrumentelor și produselor provenite din săvârșirea de infracțiuni în toate cazurile prevăzute de Directiva 2014/42/UE. Statele membre ar trebui să ia în considerare, de asemenea, prevederea confiscării în toate cazurile în care nu pot fi inițiate sau încheiate proceduri penale, inclusiv în cazurile în care autorul infracțiunii a decedat”.

²¹ Acesta este principiul potrivit căruia competența poate fi stabilită numai dacă fapta în cauză este incriminată atât în statul care efectuează urmărirea penală, cât și în statul în care a fost săvârșită.

În absența unei dispoziții specifice care să reglementeze această chestiune, **10 state membre**²² par să fi pus în aplicare directiva fără a prevedea în mod explicit dubla incriminare ca o condiție prealabilă pentru revendicarea competenței. În schimb, **11 state membre**²³ au prevăzut în mod expres această cerință ca o condiție pentru stabilirea competenței în privința resortisanților lor. Între timp, **trei state membre**²⁴ au exclus în mod explicit cerința dublei incriminări pentru infracțiunile de spălare a banilor.

Articolul 10 alineatul (2) permite statelor membre să își extindă competența asupra cazurilor în care (a) autorul infracțiunii își are reședința obișnuită pe teritoriul lor sau (b) infracțiunea a fost săvârșită în beneficiul unei persoane juridice ce își are sediul pe teritoriul lor. **14 state membre**²⁵ au utilizat opțiunea prevăzută la **articolul 10 alineatul (2) litera (a)**. **Zece state membre**²⁶ au utilizat opțiunea prevăzută la **articolul 10 alineatul (2) litera (b) într-o manieră conformă cu directiva**.

Articolul 11 – Instrumente de investigare

Articolul 11 prevede că persoanele, unitățile sau serviciile responsabile de investigarea sau urmărirea penală a infracțiunilor de spălare a banilor, inclusiv complicitatea, instigarea și tentativa de săvârșire a acestora, au acces la **instrumente eficiente de investigare**, precum cele utilizate pentru combaterea criminalității organizate sau pentru alte infracțiuni grave²⁷. **Toate cele 25 de state membre au transpus articolul 11 în conformitate** cu directiva.

3 CONCLUZII

Având în vedere importanța spălării banilor pentru rețelele de criminalitate organizată ca instrument esențial de finanțare și ca mijloc de a obține câștiguri ilicite și de a infiltra economia legală, armonizarea răspunsului prin măsuri de drept penal la infracțiunea de spălare a banilor reprezintă o componentă esențială a eforturilor mai ample ale Uniunii de a perturba și destructura rețelele infracționale, astfel cum se subliniază în Strategia europeană de securitate internă ProtectEU²⁸.

Comisia recunoaște eforturile depuse de statele membre pentru a lua măsurile necesare pentru asigurarea respectării directivei. Deși persistă unele consecvențe și lacune, transpunerea directivei a fost, în ansamblu, conformă, statele membre luând măsuri cuprinzătoare pentru alinierea legislațiilor naționale la standardele UE. Majoritatea statelor membre au adoptat acte legislative specifice pentru a îndeplini cerințele directivei, în timp ce câteva s-au bazat integral sau în mare măsură pe dispozițiile naționale existente.

Pentru a asigura transpunerea integrală și corectă a directivei, Comisia va continua să sprijine statele membre în abordarea deficiențelor identificate. Acest sprijin include monitorizarea și asigurarea conformității măsurilor naționale cu dispozițiile directivei.

²² Bulgaria, Cehia, Italia, Letonia, Ungaria, Malta, Polonia, Slovenia, Slovacia, Finlanda.

²³ Belgia, Germania, Estonia, Spania, Franța, Croația, Cipru, Lituania, Luxemburg, Austria, Suedia.

²⁴ Grecia, Țările de Jos, România.

²⁵ Austria, Belgia, Estonia, Spania, Finlanda, Croația, Lituania, Luxemburg, Letonia, Malta, Țările de Jos, Portugalia, Suedia și Slovacia.

²⁶ Austria, Republica Cehă, Estonia, Grecia, Spania, Luxemburg, Letonia, Polonia, Slovenia și Slovacia.

²⁷ A se vedea, de asemenea, considerentul 19: „Astfel, ar trebui să se asigure faptul că sunt disponibile personal suficient și formare specifică, resurse și capacitate tehnologică actualizată. [...]”

²⁸ [EUR-Lex - 52025DC0148 - RO - EUR-Lex](#).